

SELECCIÓ DE VERSICLES DEL *LLIBRE D'AMIC E AMAT* (només a títol exemplificatiu, no definitiu)

Font: Lull, Ramon, *Llibre d'amic e amat*, ed. Albert Soler i Llopart, "Els Nostres Classics. Col·leccio B" 13 (Barcelona: Barcino, 1995; 2a ed., 2012).

2.

Les carreres per les quals l'amic encerca son Amat són llongues, perilloses, poblades de consideracions, de sospirs e de plors, e enluminades d'amors.

Els camins pels quals l'amic busca el seu Amat són llargs, perillosos, poblats de pensaments, de sospirs i de plors, i il·luminats d'amor.

18

Qüestió fo enfre los ulls e la memòria de l'amic, cor los ulls deien que mellor cosa és veer l'Amat que membrar-lo; e la memòria dix que per lo remembrament puja l'aigua als ulls e el cor s'enflama d'amor.

Hi hagué una qüestió entre els ulls i la memòria de l'amic, perquè els ulls deien que era millor cosa veure l'Amat que no pas recordar-lo; i la memòria digué que pel record l'aigua puja als ulls i el cor s'inflama d'amor.

27

Cantava l'aucell en lo verger de l'Amat. Venc l'amic, qui dix a l'aucell: —Si no ens entenem per llenguatge, entenam-nos per amor, cor en lo teu cant se representa a mos ulls mon Amat.

Cantava l'ocell en el jardí de l'Amat. Vingué l'amic, que digué a l'ocell: —Si no ens entenem per llenguatge, entenguem-nos per amor, perquè en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat.

38

Cantava e plorava l'amic cants de son Amat. E deia que pus ivaçosa cosa és amor en coratge d'amador que llamp en resplendor ni tro en oïment; e pus viva és aigua en plor que en ondes de mar; e pus prop és sospir a amor que neu a blancor.

Cantava i plorava l'amic cants de son Amat. I deia que l'amor en el cor de l'amador és més veloç que el llamp en el resplendor o que el tro a l'oïda; i l'aigua en el plor és més viva que en les onades del mar; i el sospir és més a prop de l'amor que no la neu a la blancor.

41

Ab ulls de pensaments, llanguiments, de sospirs e de plors, esguardava l'amic son Amat. E ab ulls de gràcia, justícia, pietat, misericòrdia, liberalitat, l'amat esguardava son amic. E l'aucell cantava lo plaent esguardament damunt dit.

L'amic mirava el seu Amat amb ulls de pensaments, de llanguiments, de sospirs i de plors. I l'Amat mirava el seu amic amb ulls de gràcia, de justícia, de pietat, de misericòrdia, de generositat. I l'ocell cantava una tant plaent mirada.

60

Cogità l'amic en la mort e hac paor, tro que remembrà son Amat. E cridà a les gents qui li estaven davant:

—Ah, senyors!, amats per ço que mort ni perills no temats a honrar mon Amat.

Pensava l'amic en la mort i tingué por, fins que recordà el seu Amat. I cridà a la gent que tenia al davant :

—Ah, senyors!, estimeu per no témer la mort ni els perills a honrar el meu Amat.

62

—Digues, foll, si et desamava ton Amat, què faries?

Respòs e dix que amaria per ço que no morís; com sia cosa que desamor sia mort e amor sia vida.

—Digues, foll, si el teu Amat et desamava, què faries?

Respongué que estimaria per no morir, ja que el desamor és mort i l'amor és vida.

72

—Digues, foll, com no parles? Ni què és ço en què estàs embarbesclat, consirós?

Respòs: —En les bellees de mon Amat e en lo ressemblament de les benanances e de les dolors que m'aduen e em donen amors.

—Digues, foll, com és que no parles? Què és això que et té perplex i pensarós?

Respongué: —Són les bellees del meu Amat i la semblança que hi ha entre la benaurança i el dolor que em dóna l'amor.

96

Lo llum de la cambra de l'Amat venc inluminar la cambra de l'amic, per ço que en gitàs tenebres e que l'omplís de plaers e de llangors e de pensaments.

E l'amic gità de sa cambra totes coses per ço que hi cabés son Amat.

El llum de la cambra de l'Amat il·luminà la cambra de l'amic, per treure'n les tenebres i que l'omplís de plaers i de llangors i de pensaments.

I l'amic treié de la seva cambra tota cosa perquè hi cabés el seu Amat.

118

Enlumenà amor lo nuvolat qui es mès enfre l'amic e l'Amat, e féu-lo enaixí llugorós e resplendent com és la lluna en la nit e l'estel en l'alba e lo sol en lo dia e l'enteniment en la volentat.

E per aquell nuvolat tan llugorós se parlen l'amic e l'Amat.

L'amor il·luminà el núvol que s'interposà entre l'amic i l'Amat, i el féu tan lluminós i resplendent com la lluna en la nit, com l'estel en l'albada, com el sol en el dia i com l'enteniment en la voluntat.

I per aquell núvol tan lluminós es parlen l'amic i l'Amat.

141

Creada ha Déus la nit a cogitar e a vetlar l'amic en les noblees de son Amat; e cuidava's l'amic que l'hagués creada a reposar e a dormir aquells qui són treballats per amor.

Déu ha creat la nit perquè l'amic mediti i vetlli en les nobleses del seu Amat; i l'amic es pensava que l'havia creada perquè aquells que sofreixen treballs per amor reposin i dormin.

146

Vedà la paraula l'Amat a son amic, e aconsolava's l'amic en l'esguardament de son Amat.

L'Amat vedà la paraula al seu amic, i l'amic es consolava en la contemplació del seu Amat.

154

En los secrets de l'amic són revelats los secrets de l'Amat, e en los secrets de l'Amat són revelats los secrets de l'amic.

E és qüestió qual dels dos secrets és major ocasió de revelació.

En els misteris de l'amic són revelats els misteris de l'Amat, i en els misteris de l'Amat són revelats els misteris de l'amic.

I la qüestió és quin dels dos misteris és una oportunitat més gran de revelació.

179

Anava l'amic per una gran ciutat e demanava si trobaria null home ab qui pogués parlar a sa guisa de son Amat. E mostraren-li un home pobre qui plorava per amor e cercava companyó ab qui pogués parlar d'amor.

L'amic anava per una gran ciutat i preguntava si trobaria algú amb qui, a la seva manera, pogués parlar del seu Amat. I li mostraren un home pobre que plorava per amor i que buscava un company amb qui pogués parlar d'amor.

183

—Digues, foll, de què es fa la major comparació e semblança?

Respòs: —D'amic e Amat.

Demànaren-li per qual raó. Respòs que per amor, qui estava enfre ambdós.

—Digues, foll, què és allò que és més comparable i més semblant?

Respongué: —L'amic i l'Amat.

Li demànaren per què. Respongué que per l'amor, que és entre els dos.

189

Moria l'amic per plaer e vivia per llanguiments. E els plaers e els turments s'ajustaven e s'unien en ésser una cosa mateixa en la voluntat de l'amic.

E per açò l'amic en un temps mateix moria e vivia.

L'amic moria per plaer i vivia per sofriments. I els plaers i els turments es tornaven una mateixa cosa en la voluntat de l'amic.

I per això l'amic vivia i moria alhora.

228

Amor és mar tribulada d'ondes e de vents, qui no ha port ni ribatge.

Pereix l'amic en la mar e en son perill pereixen sos turments e neixen sos compliments.

L'amor és una mar tribulada per les onades i els vents, sense port ni riba.

L'amic mor en la mar i en el seu perill moren els seus turments i neix la seva plenitud.

244

Morí l'amic per força de gran amor. Soterrà'l en sa terra l'Amat, en la qual fo l'amic ressuscitat.

E és qüestió, l'amic de qual reebé major do.

L'amic morí per excés d'amor. L'Amat el soterrà a la seva terra, en la qual ressuscità l'amic.

I la qüestió és, l'amic de qui rebé un do més gran.

295

Perillava l'amic en lo gran pèlag d'amor; e confiava's en son Amat, qui li acorria ab tribulacions, pensaments, llàgremes e plors, sospirs e llanguiments, per ço cor lo pèlag era d'amors e d'honar ses honors.

L'amic perillava en el gran mar d'amor; i es confiava en el seu Amat, que el socorria amb tribulacions, pensaments, llàgrimes i plors, sospirs i llanguiments, atès que el mar era d'amor i també d'honar les seves honors.

305

Creà l'Amat e destruí l'amic. jutjà l'Amat, plorà l'amic. Recreà l'Amat, glorià a l'amic. Fení l'Amat sa operació e romàs l'amic eternalment en companyia de son Amat.

Creà l'Amat i l'amic destruí. L'Amat jutjà i l'amic plorà. L'Amat redimí l'amic i el posà a la glòria. L'Amat acabà la seva operació i l'amic restà eternalment en companyia del seu Amat.